

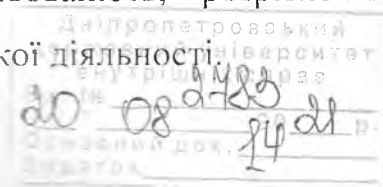
*Голові спеціалізованої вченої ради
ДФ 08.727.021
у Дніпропетровському державному
університеті внутрішніх справ
доктору юридичних наук, доценту
Дарагану В.В.*

ВІДГУК

**офіційного опонента, кандидата юридичних наук, доцента
Тетерятник Ганни Костянтинівни
на дисертацію Рокунь Сергія Васильовича
на тему «Діяльність детективів Національного антикорупційного бюро
України щодо виявлення, розкриття і розслідування фактів легалізації
(відмивання) майна, одержаного злочинним шляхом» подану на здобуття
ступеня доктора філософії за спеціальністю 081 «Право»**

Обґрунтування вибору теми дослідження. До проблематики, пов'язаної із запобіганням, виявленням, розкриттям і розслідуванням фактів легалізації (відмивання) доходів, у т.ч. майна, одержаного злочинним шляхом прикута увага і міжнародної спільноти, про що свідчить прийняття цілої низки міжнародних нормативно-правових актів, направлених на вирішення цих проблем: Віденської конвенції ООН «Про боротьбу проти незаконного обігу наркотичних засобів і психотропних речовин» від 19.12.1988 р., Конвенції Ради Європи «Про відмивання, виявлення, вилучення і конфіскацію доходів від злочинної діяльності» від 08.11.1990 р. № 141 та ін., а також створення у 1989 році міжурядового органу діяльність якого направлена на боротьбу з відмиванням брудних грошей – Група з розробки фінансових заходів боротьби з відмиванням грошей (FATF).

Створення у 2015 році та функціонування впродовж цих років Національного антикорупційного бюро (далі – НАБУ), детективи якого здійснюють розслідування і цієї категорії кримінальних проваджень, стало суттєвим кроком на шляху вирішення проблем, пов'язаних із виявленням, розкриттям і розслідуванням фактів легалізації (відмивання) майна, одержаного злочинним шляхом. Однак нормативна неврегульованість, розрізненість правозастосовної практики знижують ефективність такої діяльності.

Доктринальні проблеми та практика виявлення, розкриття і розслідування фактів легалізації (відмивання) майна, одержаного злочинним шляхом, потребують постійного системного аналізу з огляду на систематичну появу нових способів вчинення, приховування злочину, численні зміни законодавства та корективи в правозастосовній практиці, постійне удосконалення правових процедур з урахуванням конституційних норм, міжнародних правових актів, практики Європейського суду з прав людини.

Реформування кримінального та кримінального процесуального законодавства, розвиток юридичної науки, проблеми слідчо-судової практики у питаннях виявлення, розкриття і розслідування фактів легалізації (відмивання) майна, одержаного злочинним шляхом, актуалізують необхідність нового наукового погляду на ці проблеми, удосконалення законодавства та практики його застосування.

Хоча роботи вчених, які раніше займалися дослідженням дотичних питань у контексті дослідження, і стали науковим підґрунтям для дисертації С.В. Рокуня, здобувач логічно зосередив свою увагу на тих питаннях, які раніше не розглядалися або не знайшли свого вирішення. Що також обумовлює актуальність тематики дисертації.

Про актуальність роботи свідчить і її зв'язок з науковими програмами, планами, темами, грантами: Дисертаційне дослідження виконане відповідно до Національної стратегії у сфері прав людини, затвердженої Указом Президента України від 25 серпня 2015 року № 501/2015 та Плану заходів щодо її реалізації, схваленого розпорядженням Кабінету Міністрів України від 23 листопада 2015 року № 1393-р., стратегії сталого розвитку «Україна – 2020», затвердженої розпорядженням Кабінету Міністрів України від 4 березня 2015 р. № 213-р; Стратегії реформування судоустрою, судочинства та суміжних правових інститутів на 2015–2020 рр. схваленої Указом Президента України від 20 травня 2015 р. № 276/2015; розпорядження Кабінету Міністрів України від 19 серпня 2015 р. № 864-р «Про визначення механізму впровадження Плану дій щодо реалізації положень Стратегії реформування судоустрою, судочинства та суміжних правових інститутів на 2015– 2020 рр.»: Стратегії національної

безпеки України, затвердженої Указом Президента України від 26 травня 2015 року № 287/2015; Плану дій щодо удосконалення національної системи фінансового моніторингу; Рішення засідання Ради з питань запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення від 12 квітня 2018 року, що підтримано дорученням Кабінету Міністрів України від 29.05.2018 №16465/1/1-18; Стратегії розвитку системи запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення на період до 2020 року, затвердженого розпорядженням Уряду від 30.08.2017 № 601-р; пунктів 35 та 586 плану заходів з виконання Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони, затвердженого постановою Уряду від 25.10.2017 № 1106; Наукове дослідження здійснено в руслі ідей Конституції України, Міжнародних правових актів, ратифікованих Україною.

Зазначене, а також аргументи, які наводяться автором у вступі до дисертації, свідчать про актуальність обраної тематики.

Обґрунтованість наукових положень, висновків і рекомендацій, сформульованих у дисертації, та їх достовірність. Викладені у роботі наукові положення та висновки є обґрунтованими, аргументованими та переконливими. Це обумовлено зваженим вибором методології дослідження, у якій повно визначено весь спектр методів, які використані у роботі (с. 27 - 28). Дисертантом опрацьовано достатню кількість наукових та нормативних джерел (237 найменувань). Слід зазначити, що наукові джерела автором використані переважно критично – з відповідним обґрунтуванням власної точки зору, акцентуацією на дискусійних моментах, аргументованими висновками за результатами аналізу.

Якісно сформованою є емпірична база, становлять статистичні та аналітичні матеріали НАБУ за 2016-2020 рр., звіт Комітету експертів Ради

Європи з оцінки заходів протидії відмиванню коштів та фінансуванню тероризму – Moneyval за грудень 2017 року, 356 ухвал слідчих суддів, результати вивчення 60 кримінальних проваджень щодо легалізації (відмивання) майна, одержаного злочинним шляхом, результати анкетування 200 детективів НАБУ.

Методологія та емпіричні дані забезпечили достовірність, повноту та об'єктивність отриманих результатів.

Усе зазначене у комплексі забезпечило належну логічну послідовність роботи, обґрунтованість висновків, що містять елементи наукової новизни, їх системність та комплексний характер, достовірність.

Наукова новизна одержаних результатів полягає в тому, що вона є одним із перших у вітчизняній кримінальній процесуальній науці дисертаційним дослідженням, у якому на монографічному рівні сформульовано низку наукових положень, висновків і рекомендацій щодо удосконалення процесуальної форми та криміналістичної методики виявлення, розкриття і розслідування детективами Національного антикорупційного бюро України фактів легалізації (відмивання) майна, одержаного злочинним шляхом.

До найважливіших положень, що містять наукову новизну, на думку опонента, слід віднести наступні:

- обґрунтовано, що поєднаність оперативно-розшукової та кримінальної процесуальної компетенції детективів Національного антикорупційного бюро України, з одного боку, забезпечує безперервність інтелектуального процесу документування протиправної діяльності при переході між оперативно-розшуковою діяльністю та досудовим розслідуванням, з іншого боку обумовлює перебування детективів на межі діяльності сфер юстиції та правопорядку, що ускладнює їх спеціалізацію за оперативно-розшуковим або кримінальним процесуальним напрямком;

- за результатами дослідження генези становлення та розвитку «антилегалізаційного» законодавства встановлено, що еволюція нормативного регулювання кримінально-правової заборони легалізації (відмивання) майна пройшла шлях уточнення визначення легалізації майна шляхом деталізації

переліку дій (операцій) щодо легалізації майна, уточнення визначення предикатного злочину, розширенням форм вини (віднесенням до неї необережної форми вини);

- за результатами аналізу законодавства розглянутих закордонних держав (Сполучені Штати Америки, Спеціальний адміністративний район Гонконг, Республіка Сінгапур, Республіка Польща, Федеративна республіка Німеччина, Французька Республіка, Італійська Республіка, Швейцарська Конфедерація, Республіка Албанія, Австрійська Республіка, Латвійська Республіка, Литовська Республіка) зроблено висновок, що «антилегалізаційне» законодавство може бути систематизоване в такий спосіб: а) норми кримінальних кодексів; б) спеціальні закони, що регулюють боротьбу з легалізацією (відмиванням) доходів, одержаних злочинним шляхом; в) спеціальні закони, що регулюють боротьбу з легалізацією (відмиванням) доходів, одержаних лише в результаті наркобізнесу;

- обґрунтовано, необхідність приведення порядку проведення негласної слідчої (розшукової) дії моніторинг банківських рахунків (ст. 269-1 КПК України) у відповідність до вимог законодавства щодо збереження державної таємниці, для чого необхідно встановлення в банківських установах технічних засобів, необхідних для здійснення уповноваженими органами оперативно-розшукових та розвідувальних заходів, і забезпечувати функціонування цих технічних засобів;

- наголошено, що одним з найефективніших засобів протидії організованої злочинності шляхом виявлення легалізації (відмивання) майна, одержаного злочинним шляхом, є проведення постійного фінансового моніторингу, ефективність якого збільшиться за умови визначення системи індикаторів сумнівних операцій, нормативно-правового врегулювання процедури фінансового моніторингу операцій з векселями, удосконалення організації взаємодії між органами загального державного фінансового контролю та спеціальними органами, що його здійснюють;

- класифіковано суб'єктів, з якими детективи Національного антикорупційного бюро України здійснюють взаємодію в ході виявлення,

розкриття та розслідування легалізації (відмивання) майна, одержаного злочинним шляхом, на: 1) органи, з якими взаємодія здійснюється в ході відносин з процесуального нагляду та контролю (Офіс Генерального прокурора, Спеціалізована антикорупційна прокуратура, Вищий антикорупційний суд); 2) суміжні органи досудового розслідування та оперативні підрозділи (Служба безпеки, Національна поліція); 3) органи фінансового моніторингу (Державна служба фінансового моніторингу України, Національний банк України); 4) утримувачі баз даних, доступ до яких надано детективами Національного антикорупційного бюро України (Міністерство внутрішніх справ України, Національне агентство з питань запобігання корупції, Державна прикордонна служба, органи державної податкової і митної служби, Державна служба України з питань геодезії, картографії та кадастру, Державна судова адміністрація); 5) органи зі спеціальними повноваженнями (Національне агентство України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів, Державна аудиторська служба України, Державна податкова служба) та інші (с. 31-33).

Оцінка змісту дисертації. Дисертація характеризується логічним і чітким змістовим наповненням, відповідно до плану, архітектоніка забезпечує комплексність та системність опрацювання проблематики.

Дисертація складається зі вступу, трьох розділів, які включають сім підрозділів, висновків, списку використаних джерел та додатків.

У розділі I досліджено теоретико-правові засади діяльності детективів Національного антикорупційного бюро України щодо виявлення, розкриття і розслідування фактів легалізації (відмивання) майна, одержаного злочинним шляхом.

У підрозділі 1.1 автором здійснено огляд наукових джерел, у яких досліджувалися питання легалізації (відмивання) майна, доходів, грошей одержаних злочинним шляхом. Крім того, дисертант досліджує етимологію і сутність окремих термінів, понять, категорій, які використовуються у роботі, пропонуючи власне бачення щодо визначень «детектив Національного антикорупційного бюро України», «виявлення, розкриття та розслідування

злочину», «легалізація (відмивання) майна, отриманого злочинним шляхом», які є категоріями, на яких формується методологічне підґрунтя роботи» та ін. Окрема увага приділена повноваженням детектива НАБУ у кримінальному провадженні, способам збирання інформації та їх співвідношенням із засобами доказування, доказами. Значна увага приділена генезі нормативного регулювання кримінально-правової заборони легалізації (відмивання) майна а також проведено глибокий аналіз наукових праць теоретиків у відповідній сфері, проаналізовано досвід боротьби з цим суспільно небезпечним явищем у світі.

Слід підтримати висловлену на с. 57 тезу про те, що «доцільним є приведення у відповідність до норм спеціальних законів положення КПК, щодо допустимості доказів, оскільки така оптимізація буде стримуючим фактором порушень гарантованих Конституцією України прав людини і громадянина під час збирання доказів та не порушує встановленого кримінально-процесуальним законодавством порядку».

Справедливим є міркування С. Рокуня про те, що обмеження способів виявлення злочину тільки під час оперативно-розшукової діяльності або кримінального провадження по іншому злочину є наслідком спрощеного розуміння пізнавальної діяльності та суперечить підставам початку оперативно-розшукової діяльності та досудового розслідування, які не можуть починатися за відсутності первинних відомостей про кримінальні правопорушення що вчинені або готуються (с. 105 КПК України).

У розділі II досліджено предмет та засоби доказування під час діяльності детективів Національного антикорупційного бюро України щодо виявлення, розкриття і розслідування фактів легалізації (відмивання) майна, одержаного злочинним шляхом.

Опрацьовані теоретичні аспекти предмету доказування, визначені особливості доказування вказаного типу злочинів в діяльності детективів НАБУ а також правоохоронних органів інших держав. (с. 110-118)

Дисертант акцентує увагу на світових стандартах, які розкривають концепцію притягнення до кримінальної відповідальності за окреме

(автономне) відмивання майна, яке означає, що переслідування злочинів, пов'язаних із відмиванням злочинних доходів має здійснюватися без необхідності переслідування предикатного злочину (stand-alone or autonomous money-laundering). Слушно зазначається потреба термінової адаптації судової практики з цих питань, з урахуванням «відверто застарілих положень викладених в Постанові Пленуму Верховного Суду України №5 від 15.04.2005 «Про практику застосування судами законодавства про кримінальну відповідальність за легалізацію (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом»» (с. 118).

У наступному розділі, дисертант з метою оптимізації ресурсів органів правопорядку пропонує витребування копій документів та відомостей, які не містять охоронювану законом таємницю здійснювати в порядку письмового запиту слідчого, прокурора.

Автором запропоноване визначення предмету доказування при розслідуванні детективами Національного антикорупційного бюро України легалізації (відмивання) майна, одержаного злочинним шляхом (с. 168).

Для забезпечення ефективності запиту та допустимості отриманих на запит відомостей запропоновано внести зміни до відповідного законодавства щодо порядку подання запиту та обов'язковості його виконання, для чого доповнити КПК України Главою 15-1. «Витребування відомостей або копій документів» (с. 169).

У розділі III проаналізовані особливості виявлення, розкриття та розслідування детективами Національного антикорупційного бюро України легалізації (відмивання) майна, одержаного злочинним шляхом.

Зокрема, за результатами доктринального аналізу слідчо-судової практики досліджено актуальні стратегію і тактику розслідування детективами Національного антикорупційного бюро України легалізації (відмивання) майна, одержаного злочинним шляхом та надано криміналістичну характеристику вживаному в сфері протидії відмивання коштів поняттю «фінансове розслідування». (с.172 – 193).

Цікавими є міркування здобувача щодо вирішення стратегічних завдань розслідування за пропонованим автором алгоритмом, сформованим на підставі аналізу нормативних джерел та практики діяльності детективів НАБУ: встановлення обставин вчинення злочину; планування розслідування вчиненого злочину і проведення слідчих (розшукових) та інших процесуальних дій; вивчення матеріалів кримінального провадження; визначення періоду вчинення легалізації; встановлення стадій відмивання; визначення потенційних об'єктів розслідування; визначення об'єму завдань, що стоять перед групою осіб, які розслідують; визначення методів та техніки розслідування; забезпечення команди належним доступом до інформації та взаємодії з представниками підрозділу фінансової розвідки; залучення необхідних спеціалістів та експертів: міжнародне співробітництво тощо.

Заслужовує на окрему увагу детальне дослідження форм міжвідомчої співпраці детективів Національного антикорупційного бюро України як на національному так і на міждержавному рівнях, а також запропонована наукова характеристика вказаних формам взаємодії за такими ознаками: 1) предмет взаємодії; 2) форми взаємодії. Автором визначено, що предметом взаємодії є отримання певних процесуально значущих даних або вчинення певного акту владної поведінки (прийняття рішення чи вчинення дії). Форми взаємодії класифікуються на імперативні (обов'язкові до виконання) та диспозитивні (законом передбачена можливість виконання на розсуд відповідного суб'єкта). (с.215).

Висновки відповідають поставленим завданням дослідження у межах обраного об'єкта та предмета, містять розроблені автором теоретичні наукові положення, практичні рекомендації. Дисертація виконана українською мовою. Стиль викладення матеріалу – науковий.

Повнота викладення основних результатів дисертації в опублікованих наукових працях. Результати дослідження повною мірою відображені в наукових фахових виданнях автора, зміст і характер яких відповідають вимогам МОН України, а також виступах автора з доповідями основних положень дисертації на науково-практичних заходах, що в цілому

свідчить про достатній рівень її апробації. Основні положення та висновки дисертації знайшли своє відображення у 7 наукових публікаціях, серед яких 4 статті – у наукових фахових виданнях України з юридичних наук, 3 – у міжнародному науковому виданні, 2 з яких у наукових періодичних виданнях інших держав, які включені до міжнародних наукометричних баз, 2 тези доповідей на міжнародних науково-практичних конференціях.

Дотримання академічної доброчесності. Дисертаційне дослідження Рокуня С.В. на тему «Діяльність детективів Національного антикорупційного бюро України щодо виявлення, розкриття і розслідування фактів легалізації (відмивання) майна, одержаного злочинним шляхом» включає результати власних досліджень здобувача. Використання ідей, результатів і текстів інших авторів мають відповідне посилання на джерело, що свідчить про відсутність порушення академічної доброчесності.

Практичне значення одержаних результатів полягає в тому, що сформульовані у ході дослідження і викладені в дисертації висновки і пропозиції можуть використовуватися у:

– *законотворчій діяльності* – для вдосконалення чинного кримінального процесуального законодавства, яке регулює порядок здійснення досудового розслідування (лист до Комітету з питань правоохоронної діяльності Верховної Ради України від 29.04.2021 № 10-29/01/676);

– *практичній діяльності* – для організаційно-методичного й інформаційного забезпечення діяльності детективів НАБУ щодо розслідування легалізації (відмивання) майна, одержаного злочинним шляхом (акт впровадження від 28.04.2021);

– *освітньому процесі* – для організаційно-методичного та інформаційного забезпечення освітньої діяльності, під час підготовки навчальних посібників, підручників, курсів лекцій, методичного забезпечення навчальних дисциплін «Кримінальний процес», «Криміналістика», «Досудове розслідування» (акт впровадження в освітній процес Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ від 14.09.2020);

– науково-дослідній діяльності – для подальших досліджень кримінальної процесуальної діяльності детективів НАБУ щодо розслідування легалізації (відмивання) майна, одержаного злочинним шляхом (акт впровадження в наукову діяльність Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ від 17.09.2020).

Важливість для юридичної науки, одержаних автором дисертації результатів. Дисертаційне дослідження С.В. Рокуня має теоретико-прикладний характер, тому його значення може бути виявлене як у сфері подальших наукових досліджень, так і правоохоронній практиці.

Віддаючи належне глибокому, якісному дослідженню дисертанта, необхідно звернути увагу на окремі положення та висновки, які мають дискусійний характер чи вимагають додаткового обґрунтування під час захисту:

1. Хоча у роботі автор і вказує на наявність емпіричних даних, зокрема, опитування 200 детективів НАБУ, у додатках містяться результати такого опитування, натомість вони не використані у тексті дисертації, зазначеними результатами не обґрунтовані висновки та пропозиції, сформовані дисертантом, що знижує їх достовірність та репрезентативність.

2. Розкриваючи криміналістичні характеристики поняття «фінансового розслідування», дисертант акцентує увагу на важливості пропорційної зміни акцентів в питанні реформування системи протидії відмивання коштів з розширення інструментів ДСФМУ на створення реальних, таких що відповідають викликам сучасного злочинного світу інструментів для органів досудового розслідування. (с.176) Водночас, за результатами аналізу змісту дисертації складно з'ясувати, які саме процесуальні інструменти, дисертант вважає доцільними впровадити.

3. Дискусійним є пропоноване автором визначення доказів та пропозиції щодо внесення змін до ч. 1 ст. 84 КПК України: «Доказами в кримінальному провадженні є фактичні дані, отримані у порядку, *передбаченому кримінальним процесуальним законодавством*, на підставі яких слідчий, прокурор, слідчий суддя і суд встановлюють наявність чи відсутність фактів та

обставин, що входять *до предмету доказування*» (виділення наше – Г.Т.). По-перше, ч. 3 ст. 1 КПК України визначає, що «Зміни до кримінального процесуального законодавства України можуть вноситися виключно законами про внесення змін до цього Кодексу та/або до законодавства про кримінальну відповідальність, та/або до законодавства України про адміністративні правопорушення». Відтак автору доцільно було б сформулювати пропозиції *щодо удосконалення саме КПК України у частині нормативного забезпечення процесу доказування, визнання доказами фактичних даних, які отримуються детективами НАБУ способами, які розглядаються у дисертації*. По-друге, хоча сам автор і висловлюється у роботі з приводу неврегульованості процесуального статусу детектива у КПК України, ним мало розглянуті питання визначення повноважень детектива НАБУ в окремій нормі КПК України та не надано пропозицій щодо цього. Адже, якщо виходити із вище запропонованого С. Рокуном поняття доказів серед суб'єктів не зазначено детектива. По-третє, автор вносить до поняття докази замість формулювання «обставини, що мають значення для кримінального провадження» «предмет доказування». Останнє поняття не визначено у КПК України та здебільшого є науковою категорією, яка використовується у дослідженнях з процесуального права.

4. При дослідженні предмету доказування у підрозділі «Предмет доказування під час діяльності детективів Національного антикорупційного бюро України щодо виявлення, розкриття і розслідування фактів легалізації (відмивання) майна, одержаного злочинним шляхом» дисертанту доцільно було б більш ретельно опрацювати наукові джерела. Зокрема, визначитися із тим, як співвідноситься предмет доказування та обставини, що підлягають доказуванню у кримінальному провадженні (ст. 91 КПК України), визначити сутність та зміст спеціального предмету доказування. Крім того, авторське поняття «Предмет доказування при розслідуванні детективами Національного антикорупційного бюро України легалізації (відмивання) майна, одержаного злочинним шляхом, – це сукупність фактів, встановлення яких необхідно для кваліфікації діяння та вжиття належних заходів кримінально-правового впливу

до осіб, які вчинили зазначене діяння (кримінально-правовий предмет доказування), відомості про належність розслідуваного діяння до підслідності детективів Національного антикорупційного бюро України (кримінальний процесуальний предмет доказування) та відомості про забезпечення відшкодування шкоди, завданої предикатним злочином (цивільно-правовий предмет доказування)» не враховує, що предмет доказування складається не тільки з фактів, але й обставин, які є різними категоріями. Доцільно було б дослідити у роботі зміст та співвідношення таких понять, як «факт», «обставина», «фактичні дані», «відомості», «докази».

Крім того, чомусь автор обмежується лише призначенням предмету доказування необхідністю *кваліфікації діяння та вжиття належних заходів кримінально-правового впливу до осіб, які вчинили зазначене діяння (кримінально-правовий предмет доказування)*, однак таке тлумачення завдань доказування, на реалізацію яких і направлено визначення обставин, які підлягають доказуванню, є занадто звуженим.

Відповідно до предмету дослідження, доцільно було б виділити ті факти та обставини, що входять до предмету доказування у цій категорії злочинів, та становлять, на переконання офіційного опонента, спеціальний предмет доказування. Разом з тим, наведені зауваження та пропозиції у жодному разі не впливають на загальне позитивне враження від роботи, здебільшого носять дискусійний характер і мають бути предметом для публічної дискусії та обговорення під час захисту.

ВИСНОВОК: Дисертація Рокуня Сергія Васильовича на тему «*«Діяльність детективів Національного антикорупційного бюро України щодо виявлення, розкриття і розслідування фактів легалізації (відмивання) майна, одержаного злочинним шляхом»* подану на здобуття ступеня доктора філософії за спеціальністю 081 «Право», виконана на належному науковому рівні, характеризується актуальністю, новизною та практичної цінністю, відповідає вимогам Порядку підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук у вищих навчальних закладах (наукових установах), затвердженого Постановою Кабінету Міністрів України від 23 березня 2016

року № 261 (зі змінами і доповненнями від 03 квітня 2019 року № 283), а також п. п. 10, 11 Порядку проведення експерименту з присудження ступеня доктора філософії, затвердженого Постановою Кабінету Міністрів України від 06 березня 2019 року № 167, а її автор – Рокунь Сергій Васильович – заслуговує на присудження йому ступеня доктора філософії зі спеціальності 081 «Право», спеціалізація 12.00.09 – кримінальний процес та криміналістика: судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність.

Офіційний опонент

**Завідувач кафедри
кримінального процесу
Одеського державного
університету внутрішніх справ
кандидат юридичних наук, доцент**

Ганна ТЕТЕРЯТНИК

Підпис засвідчую:

**Перший проректор Одеського державного
університету внутрішніх справ
доктор юридичних наук, професор**

Володимир ГРОХОЛЬСЬКИЙ